

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614004192/facsimile.pdf> (tilgået 24. oktober 2021)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

lader Dem,« sagde Starosten, »imidlertid haaber jeg, at De, enten jeg er tilstede eller ei, anseer dette Huus, som Deres eget.«

Flere Tienere indfandt sig derpaa, for at modtage Starostens sidste Befalinger, imidlertid traadte Adalbert tilbage, og kastede et Blik paa de Malerier, der hang i Værelset. »Hvem er den magre Mand i Generalsuniform, med alle de Ordener?« spurgte han Czernim, i det han pegede paa et af Billederne. — »Det er Polens Erobrer, Suvarow Italinski,« svarede Czernim, »dette sidste Navn fik han af sit italienske Tog, som du veed, thi det gaar ofte med store Generaler, lige som med Græshopperne, man giver dem Navn efter de Lande, de ødelægge.«

Endelig forlangte Starosten sin Vogn, alle hans Tienere stode paa Trapperne, da han gik ned, og hele Familien fulgte ham, selv Alexandra var med, Starosten truede venlig med Fingeren, da han saae hende, derpaa satte han sig i Vognen, og kjørte bort.

Efterat alle de Andre vare borte, blev endnu den gamle Michael, tilligemed en af sine Kammerater, staaende i Porten. »Gud være lovet!« sagde endelig den sidste, »nu er han borte, nu hersker det unge Herskab, nu faae vi gode Dage, saalænge det varer.« — Men den gamle Michael rystede paa Hovedet, »vi faae aldrig gode Dage, saalænge det ny Slot staaer,« sagde han endelig. — »Hvorfor kunne vi ikke leve ligesaa godt i det ny Slot, som i det gamle?« spurgte Tienenen. — »I det gamle Slot staaer endnu den for-gangne Tid paa alle Vægge,« svarede Michael, »og jo længere man stirrer paa den, desdybere frænger den ind i Hjertet, saa at Ingen kan boe der, uden tilsidst at elske den, men i den ny Bygning hænge de russiske Herrer, og i deres Nærhed er det ikke godt for nogen Polak at være.«

Endnu samme Dag meddeelte Adalbert sin Onkel